

delo, s katerim bi se po pravici ponašala književnost slovenska. Žal, da na to niti misliti ni, in zategadelj veselo pozdravljamo vsaj slovensko-nemški slovar, ker nikakor ne dvojimo, da nam je g. prof. Pleteršnik ustvaril delo, katero bode na čast njemu in jeziku našemu. Slovar obseza, kakor čujemo, do 80.000 besed.

»Lučic«. Spisal Anton Funtek. Celje, 1891. Tisek in založba Društva tiskarne D. Hribar. 127 str., 8°. Cena broširanemu zvezku 70 kr., elegantno vezanemu 1 gld. 20 kr., po pošti 5 kr. več. — O teh slikah, dobro znanih našim čitateljem, prinaša zagrebški »Vienac« v svoji 8. štev. z dnem 20. svečana t. I. nastopno oceno: A. Funtek revan je suradnik »Ljublj. Zvona«, gdje se je več g. 1883. pojavio pjesmom. Uz Gregorčičeve, Stritarove, Aškerčeve i Cimpermanove rado su se čitale i Funtekove pjesme God. 1889. počeo je pisati svoje »Lučic«; u »Zvonu« objavi njih 20, a poslednjih 10 sada prvi put ugleda svijet. »Lučic« su bez sumnje najljepši i najzrelijiji plod Funtekove muze; zgodno ih možemo nazvati pjesmama u prozi. Kako su nastale »Lučic«, kaže nam pjesnik sam u poslednjoj 30., koja je jedina pisana u vezanom slogu: U čarobnoj se noći digao duh pjesnikov na krilima mašte nebu pod oblake; iz onih visina upire pogled svoj na zemljicu crnu, koju zastire tamna noć. Tek gdjegdje zatitra svjetlo, sad u siromašnoj kolibici, gdje sirota djevojka radi, da prehrani mater, sad kod mrtvaca, kojega oplakuje bijedna žena, sad opet u sjajnoj palači, gdje se bogataš bezbrižno podaje nasladama itd. Na ovakovu »Lučic« nanizuje pjesnik cijeli niz refleksija i treba priznati, da je duboko zavirio u dušu i srce ljudima, što ih motri. Ako i nije lako odrediti, koja je »Lučic« pjesniku najbolje uspjela, jer su sve lijepi, ipak možemo reći, da će se čitateljima najviše svidjati: 2., 3., 8., 11., — 13., 15., 19., 20., 26. i 29. Pripovijedanje u »Lučicama« veoma je slikovito i čovjek ih čita s nasladom, a i jezik mu teče umiljato, glatko i pravilno. Uvjereni smo; da će braća Slovenci prigrli »Lučic« onim žarom, kojim smo mi prigrili Mažuranićevu »Lišće«; jer obje su knjižice nalik po načinu prikazivanja. A i našemu općinstvu usrdno preporučujemo to djelce; mi ćemo čitateljima ovoga lista naskoro donijeti dvije tri »Lučic« u prijevodu. Iskreno želimo dobar uspjeh i poznatoj nakladnoj tiskari D. Hribara, koja je tu knjižicu u lijepom obliku poslala u svijet. Ž.č.

Slovenske šolske knjige. Nedavno je izšel pri Milici v Ljubljani prvi zvezek zemljepisja, katero je po naročilu deželnega odbora spisal prof. Fr. Orožen. Mimo tega se tiskata dve šolski knjigi: pri Blazniku prvi zvezek z godovine, katero je spisal prof. Ivan Vrhovec, in pri Bambergu prof. Hubadovo prirodopisje. Za poslednjo knjigo je naročil deželni odbor iz Berlina 280 potrebnih kliščev. Več drugih knjig še pišejo raznoteri pisatelji, in zato bode deželni odbor tudi za letošnje leto predlagal primerno podporo, kadar se snide deželni zbor.

»Zabavna knjižnica za slovensko mladino.« Ureduje in izdaje Anton Kosi, učitelj v Središči. I. zvezek. V Ptuij 1892. Zalaga izdajatelj, tiska W. Blanke. 39 str. Cena 15 kr. — Gospod Kosi je občinstvu slovenskemu dobro znan po svojih »Legendah«, o katerih smo že nekolikokrat govorili v našem listu. Njega novo književno podjetje je vredno toplega priporočila; vsaj prvi zvezek »Zabavne knjižnice« je jako prikupen. V njem čitamo pravljice, pripovedke, basni, drobne povesti, poučne črtice, pregovore, kratkočasnice i. t. d. Takšna mnogovrstna vsebina izvestno mika mladega čitatelja. Poudarjamo pa iz nova, da g. pisatelj premalo skrbi za čist pravilen jezik. Najprej moramo pograjati ono razvado, da se za istodobno dejanje v jednem in istem zloženem stavku rabijo različni časi, zlasti sedanji in pretekli čas. Samo nekoliko vzgledov izmed mnogih: »Na potu ga sreča deček, ki je gnal kozo na pašo« (6). »Sreča dečka, ki je nesel koš gnoja« (6). »Zadene krošnjo na rame; ali z dela se mu je preveč lahka« (11) i. t. d. V teh stavkih stoj ali povsod sedanji ali povsod pretekli čas: »Na poti ga